

El president del Govern balear, José Ramón Bauzá, ha intensificat la seva ofensiva contra el catalanisme.

Bauzá pitja l'accelerador

El president illenc pitja l'accelerador anticatalanista. Ara és el torn dels símbols i de la negació dels Països Catalans.

José Ramón Bauzá no afluixa. Tot el contrari. Ha convertit la bandera de l'anticatalanisme en una de les apostes estratègiques del PP balear amb vista a les eleccions autonòmiques de 2015. No para de fer actuacions en contra de tot el que sigui el català a l'escola, la senyera quadribarrada i, ara també, els Països Catalans.

Nova ofensiva. Els 34 vots de la piconadora del PP al Parlament balear aprovaren el 10 de desembre –amb els vots en contra del PSOE i de Més – una moció que assegura talment això: “Els Països Catalans no existeixen”. La portaveu parlamentària conservadora, Mabel Cabrer, es va esplaiar a gust. Va mostrar el seu orgull perquè el PP “defensa les Balears” mentre que el PSOE “es nega a fer-ho”. Així criticava Cabrer els socialistes per haver anunciat que votarien contra la moció: “Tan de genolls estan vostès davant dels catalans que no poden votar a favor de Balears?”. Fins i tot els advertí: “Vostès pateixen una greu deriva nacionalista”.

L'esperpèntica votació no és una anècdota. És part de l'estratègia anticatalanista del PP, la qual, novament afecta el món educatiu. Entre el setembre i el novembre l'estrella de l'anticatalanisme del PP ha estat el TIL –el famós decret de multilingüisme que a la pràctica redueix la presència del català a l'escola–, però malgrat que els docents tornaren a fer classe “per responsabilitat davant

de pares i alumnes” –segons explicaren els representants de l’Assemblea de Docents–, el govern no ha parat de punxar els professionals de l’ensenyament. No va acceptar cap ni una de les reivindicacions que li havien plantejat, ni tan sols les que no tenien res a veure amb el TIL, i ara ha tornat a obrir –es va conèixer just abans de les festes d’hivern– un expedient a un director –de l’Institut de Marratxí, a Mallorca, sense que n’hagi transcendit el motiu exacte, excepte que és per una denúncia d’un pare relacionada amb la passada vaga–, la qual cosa pot fer esclatar la ràbia dels docents novament. De fet, la setmana passada hi havia convocada una assemblea per decidir la resposta –que s’havia de celebrar després de tancar aquesta edició– que calia donar al que es considera “l’enèsima provocació” del PP. En efecte, tot indica que Bauzà vol provocar una altra reacció docent. I no és només per això. L’home fort de la Conselleria d’Educació, Guillem Estarellas, secretari general autonòmic d’Ensenyament, és qui dirigeix a la pràctica la imposició del TIL i a desgrat del que diuen els professionals –que s’aplica poc– fa declaracions altisonants que van en direcció contrària a pacificar les aules: sempre que pot irrita els professors.

En aquesta línia, Bauzà ha volgut imposar l’aprovació de la llei de símbols, una altra mesura que bona part del col·lectiu docent rebutja de pla. Malgrat les crítiques, els vots del PP al Parlament balear imposaren –amb els vots en contra de PSOE i de Més– el passat dia 20 l’aprovació d’aquesta llei. Una norma feta *ad hoc* per a impedir que als centres d’ensenyament públics es pengin els famosos llaços, fets amb la quadribarrada, a favor del català.

Aquesta campanya va néixer la primavera de 2012 com a resposta a les polítiques contra el català impulsades pel PP. Com a rèplica, el president Bauzà va ordenar en diverses ocasions a qui era aleshores el titular de la Conselleria d’Educació, Rafel Bosch, que fes el que fos necessari per evitar els llaços penjats a les façanes dels centres públics d’educació. Però Bosch s’estimà més donar allargues al president i fer com si fes però sense arribar a provocar un conflicte obert. Una actitud que li va valer les crítiques tant del sector més anticatalanista del PP com de l’antica-

talanisme social organitzat, el Círculo Balear. Aquesta entitat es va reunir a principis d’abril d’aquest 2013 amb el president i li exigí més intensitat amb les mesures contra el català. En sortir de la reunió, el seu líder, Jorge Campos, explicà als periodistes que tot “ha anat molt bé” i que “el president és sensible a la nostra petició d’impulsar la llengua balear”. Bosch, que era a la reunió, al cap de dos dies deia al Parlament, com a resposta a la pregunta d’un diputat de l’oposició, que “el Govern té clar que l’anomenada ‘llengua balear’ no existeix”. La irritació del Círculo va ser monumental. Juntament amb el diari *El Mundo-El Día de Baleares* intensificà com mai la campanya contra Bosch, dient-li “traïdor”, “catalanista” i d’altres coses per l’estil. Hi reeixiren. Bauzà el destituí a finals d’aquell mes, i en el seu lloc nomenà la disciplinada i dòcil Joana Maria Camps.

A partir d’aquell moment l’augment de la pressió anticatalanista va ser un fet. Una de les conseqüències de tal pressió va ser marcar encara més aquest caràcter ideològic a l’avantprojecte de llei de símbols que el Govern havia posat en marxa anteriorment. Bauzà ordenà tirar-la endavant encara que el Consell Consultiu hagués expressat reticències davant dels articles més polèmics, com el que obliga a demanar permís per lluir símbols no oficials als centres públics. La intenció d’aquesta mesura era molt clara: impedir la campanya de llaços. L’oposició, PSOE i Més, criticaren fort ferm la intenció del Govern. Però el PP es va mostrar del tot insensible a les invectives dels seus adversaris. Fins i tot dins va fer orelles sordes a les files pròpies, una part de les quals, segons ha pogut saber aquesta setmanari, va fer arribar a la direcció que era ficar-se en un embolic gratuït, aquesta llei; però el cercle de ferro que envolta Bauzà, i també el mateix president, imposaren la norma. Així que el passat 19 de desem-

El PP no fa tot això perquè sí, sinó perquè creu que n’obtindrà rèdit electoral

bre l’aprovaren al Parlament. Això sí, a costa d’una fenomenal polèmica parlamentària. Com mai no havia passat. Tots els diputats opositors mostraren cartells a favor de la llibertat d’expressió, s’aixecaren i se’n anaren del saló de plens i un pic a fora començaren a cridar “llibertat!, llibertat!”, cosa insòlita en trenta anys d’autonomia balear.

Estratègia. El PP de Bauzà no fa tot això perquè sí. Té un objectiu doble. Per una banda, forçar els socialistes a assumir posicionaments fronterers amb Més en tots els temes d’identitat, català, educació, etcètera, per donar la imatge que el PSOE és un partit quasi nacionalista. I això, segons creu la cúpula del PP, li podria restar vots, al Partit Socialista, a favor d’UPyD. Si el PSOE s’afeblís electoralment o no creixés i el partit de Rosa Díez assolís representació, aleshores Bauzà tindria quasi assegurats quatre anys més de presidència. Per això aposta el president i el *cercle de ferro* que l’envolta, mitja dotzena de persones de màxima confiança. Un altre dirigent del PP, ex-conseller del temps de Jaume Matas, a propòsit d’això expressava a aquest setmanari, fa unes setmanes, que no comparteix aquesta anàlisi perquè ell veu “com a més perillós per als nostres interessos el PI de Jaume Font”, el partit regionalista que lidera aquest ex-diputat que va abandonar el PP a principis de 2011. Tot i així, l’anàlisi que l’oficialitat conservadora ha imposat és l’altra. Així pensen que el PSOE s’afeblirà i, també, per una altra banda, creuen que la majoria de la població està d’acord amb el fons de la política contra el català que estan duent a terme. D’aquí que es mostrin del tot insensibles a les manifestacions al carrer –encara que siguin tan massives com la del passat 29 de setembre contra el TIL–, a les mobilitzacions, a la vaga de docents, etcètera.

Bauzà està convençut que la línia dura, duríssima, contra el català li reportarà, diguin el que diguin ara les enquestes, rèdits electorals. La font abans referida deia a aquest setmanari que el president “creu realment que fa el que cal fer i que la majoria de la població està amb ell, no sols no rectificarà res sinó que podria intensificar encara més” l’ofensiva anticatalanista.

Miquel Payeras